

Arrest

nr. 283 762 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In het bezit van haar paspoort voorzien van een door de Belgische overheden afgeleverd visum lang verblijf (type D) voor het volgen van hogere studies, betreedt verzoekster op 10 september 2016 het Belgische grondgebied. Zij wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2017.

1.2. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 19 november 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de stad Antwerpen. Na onderzoek wordt de wettelijke samenwoning geregistreerd in het bevolkingsregister.

1.3. Op 19 februari 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. Verzoeksters partner zet op 19 oktober 2021 de wettelijke samenwoning eenzijdig stop.

1.5. In het kader van een door het bestuur gevoerd onderzoek naar een mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) maakt verzoekster op 27 juni 2022 enkele stavingstukken over.

1.6. Op 23 augustus 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [S.E.]

Nationaliteit: Kameroen

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 19.02.2020 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 08.09.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg [D.,J.A.] [...], haar toenmalige wettelijk samenwonende partner met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en referentiepersoon eenzijdig stopgezet, en dit sedert 19.10.2021. De referentiepersoon gaf eveneens aan dat betrokkene zijn adres had verlaten. Er werd naar aanleiding van die verklaring een voorstel tot ambtshalve afvoering ingevoerd op 16.11.2021. Dit voorstel werd echter gesupprimeerd op 12.03.2022. Betrokkene staat nog steeds op het adres van de referentiepersoon. ingeschreven, doch de verklaring van wettelijke samenwoning werd niet opnieuw afgesloten, noch blijkt uit de door betrokkene overgemaakte stukken dat er nog sprake zou zijn van een relatie met de referentiepersoon. Het enkele feit dat betrokkene en de referentiepersoon hetzelfde adres delen volstaat niet om aan te tonen dat er thans sprake is van een verzoening tussen beide ex-partners.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 04.03.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aangetekend naar betrokkene verzonden door de stad Antwerpen op 20.05.2022. Betrokkene heeft de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd met OVI NV dd. 06.05.2022 + brief werkgever*
- Loonfiche mei 2022*
- Individuele rekening 2021, 2022 (FORUM JOBS) + aanbevelingsbrief*
- Deelcertificaat Nederlandse taal + attest geslaagd voor cursus maatschappelijke oriëntatie*
- Mail advocaat MBOG*

Onze brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.”

Wat de uitzonderingsgevallen overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd aangegaan op 19.11.2019. Betrokkene diende op basis daarvan haar verblijfsaanvraag in op 19.02.202.

De verklaring werd eenzijdig stopgezet op 19.10.2021. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Thans blijkt ook niet uit de door betrokkene aangebrachte stukken dat zij nog een relatie zou hebben met de referentiepersoon. Het enkele feit dat zij nog op hetzelfde adres staat ingeschreven volstaat niet om aan te tonen dat betrokkenen zich verzoend zouden hebben.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene overgemaakte stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam 10.09.2016 aan in België als studente. Zij genoot verblijfsrecht tot 31.10.2017. Pas op 19.02.2020 diende mevrouw een nieuwe verblijfsaanvraag in. Blijkens haar paspoort heeft ze tussen oktober 2017 en februari 2020 het Schengengebied niet verlaten. Nergens uit het dossier blijkt dat zij in een andere EUlidstaat verblijfsrecht genoot. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat zij ook tussen 31.10.2017 en 19.02.2020 in België verbleef, dient te worden opgemerkt dat zij daaruit geen rechten kan putten, nu zij in dat geval illegaal in het Rijk verbleef. Betrokkene verblijft bijgevolg iets meer dan tweeënhalf jaar onafgebroken legaal in België, wat nog een relatief korte periode is.

Betrokkene was 24 jaar oud toen ze in België aankwam. Zij heeft het merendeel van haar leven in Kameroen geleefd en bracht er haar hele kindertijd door. Ze werkte er haar middelbare school af en behaalde er een bachelor of technology. Betrokkene gaf bij haar aanvraag voor een studievizum aan dat zij plande terug te keren en ondernemer te worden. Mevrouw had in Kameroen ook een stage achter de rug voor SOWEDA. Hoewel betrokkene Kameroen nu reeds een zestal jaar verlaten heeft, moet ze, gezien het voorgaande, toch nog een zekere mate van voeling hebben met haar herkomstland en met de taal, de cultuur en de gebruiken van het land. Betrokkene voert bovendien zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert mei 2022 tewerkgesteld voor OVI NV. Voordien was ze via interim tewerkgesteld. Dat mevrouw werkt is zonder meer een positief element. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie succesvol heeft afgerond. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgerings-traject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft thans nog op hetzelfde adres als haar ex-partner. De verklaring van wettelijke samenwoning werd echter op 19.10.2021 stopgezet. Er werden sedertdien geen stappen ondernomen om de wettelijke samenwooning terug op te pikken, noch blijkt uit het dossier dat betrokkene nog een relatie zou hebben met de referentiepersoon. Het enkele feit dat betrokkenen en de referentiepersoon nog op hetzelfde adres staan ingeschreven, volstaat niet om te kunnen besluiten dat er nog een relatie tussen hen zou bestaan. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen om de kosten voor huisvesting te drukken of om mevrouw de gelegenheid te geven een geschikte woning te vinden na de relatiebreuk. Betrokkene heeft geen minderjarig kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Verweerster motiveert haar beslissing door te stellen dat uit de voorgebrachte stukken niet blijkt dat verzoekster voldoet aan 1 van de uitzonderingscategorieën vermeld in artikel 42 quater vreemdelingenwet, aangezien zij geen drie jaar wettelijk samenwonend was met haar partner, zij geen gemeenschappelijke kinderen heeft met haar partner en omdat er geen informatie beschikbaar is waaruit zou blijken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest. Verzoekster heeft geen medische problemen en haar integratie is niet van die aard dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Tot slot wordt gemotiveerd dat men kan vaststellen dat verzoekster nog steeds op het adres van haar partner verblijft maar dat er geen stukken in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoekster en haar (ex?)-partner nog een relatie hebben.

Dit laatste is nochtans wel het geval. Echter de vorige raadsman, Mr. Mbog, die wel een schrijven heeft overgemaakt aan verweerster (inhoud ongekend?), heeft verzoekster niet terdege geïnformeerd omtrent het belang van de informatie over de verzoening van verzoekster en haar partner. Mr. Mbog verzocht verzoekster hem enkel bewijzen aangaande haar integratie en werk te bezorgen, hetgeen zij ook deed. Mr. Mbog heeft (blijkbaar omwille van persoonlijke redenen) pas op de allerlaatste dag en op uitdrukkelijk verzoek van verzoekster de afgeleverde documenten overgemaakt aan verweerster.

Verzoekster heeft inmiddels opnieuw stappen ondernomen om wettelijk te gaan samenwonen met haar partner met wie zij inmiddels reeds zeer lange tijd een relatie onderhoudt. De wettelijke samenwoonst werd stopgezet na een korte breuk. Echter volgde er al snel een verzoening. Verzoekster en haar partner wonen nog steeds samen en onderhouden nog steeds een relatie. Verzoekster werd door haar voormalige raadsman niet geïnformeerd dat het belangrijk was dat zij informatie/stukken aangaande haar relatie bezorgde.

Verzoekster werkt echter sinds 2021 en heeft een contract van onbepaalde duur. Zij dreigt dit alles te verliezen nu haar verblijfsrecht werd beëindigd.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Verzoekster is van mening dat de beslissing tot beëindiging van haar verblijf een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat hierin enkele “*vergissingen en fouten*” zijn geslopen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van artikel 42quater luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger

van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat de wettelijke samenwoning door haar partner op 19 oktober 2021 eenzijdig werd stopgezet. Nog merkt verweerder op wat volgt: *“De referentiepersoon gaf eveneens aan dat betrokkene zijn adres had verlaten. Er werd naar aanleiding van die verklaring een voorstel tot ambtshalve afvoering ingevoerd op 16.11.2021. Dit voorstel werd echter gesupprimeerd op 12.03.2022. Betrokkene staat nog steeds op het adres van de referentiepersoon. ingeschreven, doch de verklaring van wettelijke samenwoning werd niet opnieuw afgesloten, noch blijkt uit de door betrokkene overgemaakte stukken dat er nog sprake zou zijn van een relatie met de referentiepersoon. Het enkele feit dat betrokkene en de referentiepersoon hetzelfde adres delen volstaat niet om aan te tonen dat er thans sprake is van een verzoening tussen beide ex-partners.”*

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting het motief niet dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd. Dit motief volstaat reeds opdat verzoeksters situatie valt binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden beëindigd, althans voor zover een van de uitzonderingssituaties van § 4 zich hier niet tegen verzet en verweerder rekening houdt met de elementen vervat in § 1, derde lid.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing verder niet dat niet blijkt dat in haar situatie een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet speelt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder, zoals vereist in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Verzoekster geeft aan dat zij niet akkoord gaat met de beoordeling inzake haar gezinssituatie en haar economische situatie.

Inzake de gezinssituatie stelt verweerder in zijn beslissing als volgt:

“Betrokkene verblijft thans nog op hetzelfde adres als haar ex-partner. De verklaring van wettelijke samenwoning werd echter op 19.10.2021 stopgezet. Er werden sedertdien geen stappen ondernomen om de wettelijke samenwoing terug op te pikken, noch blijkt uit het dossier dat betrokkene nog een relatie zou hebben met de referentiepersoon. Het enkele feit dat betrokkenen en de referentiepersoon nog op hetzelfde adres staan ingeschreven, volstaat niet om te kunnen besluiten dat er nog een relatie tussen hen zou bestaan. Betrokkenen kunnen evengoed samenwonen om de kosten voor huisvesting te drukken of om mevrouw de gelegenheid te geven een geschikte woning te vinden na de relatiebreuk. Betrokkene heeft geen minderjarig kinderen met verblijfsrecht in België.”

Verzoekster betoogt thans dat zij wel degelijk nog een relatie heeft met haar voormalige wettelijk samenwonende partner. Zij stelt dat haar vorige raadsman haar niet heeft geïnformeerd omtrent het belang van de informatie over de verzoening met haar partner, zodat deze niet werd overgemaakt aan het bestuur. Zij stelt dat zij inmiddels opnieuw stappen heeft ondernomen om wettelijk samen te wonen met haar partner en dat er slechts sprake was van een korte breuk in hun relatie.

Verzoekster betwist aldus echter niet dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten in het kader van het, overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, gevoerde onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht ondanks de

stopzetting van de wettelijke samenwoning. Zij kon er redelijkerwijze dan ook niet van onwetend zijn dat zij eventuele relevante informatie met betrekking tot haar gezinssituatie kenbaar diende te maken. Nu zij in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissing geen concrete gegevens of stukken naar voor bracht waaruit blijkt dat zij nog een relatie heeft met haar voormalige wettelijk samenwonende partner, kan zij het bestuur thans niet dienstig tegenwerpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Verzoeksters beschouwingen inzake haar vorige raadsman doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. Daarnaast stelt de Raad trouwens ook vast dat verzoekster haar huidige betoog, met name dat zij nog steeds een relatie zou hebben met dezelfde man en dat zelfs stappen zouden zijn gezet om opnieuw wettelijk samen te wonen, niet onderbouwt met een begin van bewijs. Het blijft bij loutere beweringen. Verzoekster haalt met haar uiteenzetting de beoordeling in de bestreden beslissing niet onderuit.

Inzake verzoeksters economische situatie motiveerde verweerder in zijn beslissing verder als volgt:

“Betrokkene is sedert mei 2022 tewerkgesteld voor OVI NV. Voordien was ze via interim tewerkgesteld. Dat mevrouw werkt is zonder meer een positief element. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”

Aldus blijkt dat verweerder rekening hield met de huidige tewerkstelling van verzoekster. Door louter te stellen dat zij dreigt deze tewerkstelling te verliezen als gevolg van de bestreden beslissing, toont verzoekster niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling die hieraan ten grondslag ligt kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, omwille van haar gezinsleven in België. Zij doelt op een gezinsleven dat zij nog steeds zou onderhouden met haar Belgische partner met wie zij eerder wettelijk samenwoonde. Een verdere toelichting wordt door haar niet verstrekt.

Zoals verzoekster aanvoert, is de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In de bestreden beslissing houdt verweerder er rekening mee dat verzoekster nog steeds op hetzelfde adres woont als de man met wie zij tot 19 oktober 2021 wettelijk samenwoonde. Hij wijst er echter op dat niet blijkt dat er sindsdien stappen zijn ondernomen om opnieuw wettelijk samen te wonen en dat evenmin blijkt dat er nog sprake is van een relatie. Hiervoor volstaat, zo stelt verweerder, een loutere samenwoning niet, nu deze ook kan zijn ingegeven door het drukken van de kosten voor huisvesting of om verzoekster de gelegenheid te geven om een geschikte woning te vinden na de relatiebreuk. Verweerder merkt nog op dat er geen sprake is van minderjarige kinderen.

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in deze beoordeling onderuit te halen. Zij beperkt zich tot loutere beweringen dat er wel degelijk nog sprake is van een relatie en er stappen zouden zijn gezet om opnieuw wettelijk samen te wonen, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Hiermee kan zij niet overtuigen dat verweerder verkeerdelijk geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM meer heeft aanvaard. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat het enkele gegeven dat verzoekster nog steeds verblijft op hetzelfde adres als haar voormalig partner hiervoor niet volstaat.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad nog op dat zelfs voor zover er wel nog sprake zou zijn van een relatie verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat eraan voorbij dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Verzoekster licht op geen enkele wijze toe waarom er op verweerder alsnog een positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM zou rusten om haar toe te laten tot een verder verblijf. Zij toont zo bijvoorbeeld ook niet aan dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België kan worden beleefd en er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om dit gezinsleven elders, bijvoorbeeld in haar land van herkomst, te beleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS